

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719201667
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8719201667.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpený Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 700,-- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 17Csp/34/2019-67 z 28.08.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 700,-- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007Z.z., výrok o trovách konania ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že v predmetnom konaní žalobca uplatnil voči žalovanému nárok titulom § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. ako osoba, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa a v tomto konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného vo výške 700,-- eur. Uplatnená výška primeraného zadosťučinenia podľa vyjadrenia žalobcu predstavuje menej ako 30 % zo sumy, ktorú by v prospech žalovaného mal uhradiť žalobca titulom poskytnutého spotrebiteľského úveru.

4. Z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 15Csp 67/2017 z 05.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co 7/2019 z 25.02.2019 súd prvej inštancie zistil, že v konaní bolo priznané žalobcovi voči žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.641,29 eur s príslušenstvom, ktoré vzniklo tým, že titulom zmluvy o úvere č. 8500048656, na základe ktorej bol

žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.500,-- eur. Žalobca zaplatil žalovanému nad rámec poskytnutej istiny sumu 1.641,29 eur, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, keďže spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. V konaní nebolo sporné, že žalobca sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Poprad sp. zn. 15Csp 67/2017, v ktorom súd rozhodol rozsudkom z 05.09.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co 7/2019 z 25.02.2019, úspešne domohol rozhodnutia o porušení práv žalobcu ako spotrebiteľa ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými právnymi predpismi, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Súd sa nestotožnil s prostriedkom procesnej obrany žalovaného, ktorý predstavuje vyjadrenie žalovaného, v ktorom namieťa, že z podanej žaloby nevyplývajú skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia, ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené. Súd po oboznámení sa s obsahom spisu, pripojenými listinnými dôkazmi, najmä rozsudkom Okresného súdu Poprad vo veci sp. zn. 15Csp 67/2017 dospel k jednoznačnému názoru, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa, resp. povinnosti žalovaného, keďže žalobca so žalovaným uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahovala obligatórne náležitosti. Úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný mal nárok na vrátenie poskytnutej istiny bez úrokov a bez poplatkov, pričom žalobca nad rámec poskytnutej istiny uhradil žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere sumu 1.641,29 eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Žalobca ako spotrebiteľ označil právo, ktoré malo byť porušené, vo vzťahu ku ktorému finančné zadosťučinenie uplatňuje.

6. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti.

7. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia pre žalobcu titulom porušenia práva spotrebiteľa zo strany žalovaného je dôvodné do uplatnenej výšky 700,-- eur, ktorá predstavuje menej ako 50 % zo sumy, ktorú priznal Okresný súd Poprad v konaní sp. zn. 15Csp 67/2017 žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia a menej ako 30 % zo sumy, ktorá predstavovala rozdiel medzi poskytnutou istinou a celkovou odplatom, ktorú mal žalobca uhradiť žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. rozdiel medzi sumou 1.500,-- eur a 3.698,40 eur, t. j. 2.198,40 eur. Je potrebné uviesť, že zákon pre vznik nároku na priznanie finančného zadosťučinenia nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, postačuje reálna hrozba konkrétnej ujmy vo vzťahu k spotrebiteľovi. U žalobcu došlo ku konkrétnej ujme, keď žalobca nad rámec poskytnutej istiny žalovanému uhradil sumu 1.641,29 eur a vrátenia tejto sumy sa musel domáhať v súdnom konaní. Uvedené plnenie u žalobcu mohlo reálne vyvolať stresové situácie a psychické napätie. Sumu 700,-- eur ako priznanie finančného zadosťučinenia preto súd považuje za primeranú sumu vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia a aj vzhľadom na výšku, ktorú mal titulom celkovej čiastky, ktorú mal žalovanému vrátiť titulom poskytnutého spotrebiteľského úveru, aj s ohľadom na rozhodovacia prax iných súdov. Súd konštatoval, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,-- eur v tejto veci spĺňa kritéria primeranosti.

8. Na margo veci súd prvej inštancie dodal, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné určiť tak, aby primerané finančné zadosťučinenie plnilo funkciu satisfakčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi, a ďalej výšku primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Vzhľadom na všetky uvedené kritéria súd mal za to, že suma 700,-- eur vo vzťahu k výške sumy, o ktorú sa žalovaný reálne obohatil na úkor žalobcu, a o ktorú sa ešte nad rámec tejto sumy mohol obohatiť, plní všetky funkcie primeraného

finančného zadosťučinenia, a že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu a sankčný charakter pre žalovaného a bude odmenou pre žalobcu, že sa pustil do sporu so žalovaným.

9. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodovacu prax Krajského súdu v Prešove, keď vo veci 20Co 192/2016 krajský súd zaoberajúc sa uvedenou problematikou konštatoval: „Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V konaní sa žalobkyňa proti uplatnenému nároku aktívne bránila, pričom od nej ako od priemerného spotrebiteľa a laika v oblasti práva nemožno žiadať, aby svoju obranu v konaní aj právne odôvodnila s poukazom na zákon o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadří nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou.“ Súd poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu Prešov vo veci sp. zn. 3Co 53/2016 zo 04.10.2016, podľa ktorého „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa“.

10. Žalobca v konaní preukázal splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z., preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

11. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Odvolateľ mal za to, že z podanej žaloby, z vykonaného dokazovania a skutkových záverov nevyplyvajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia. Okrem toho, podľa odvolateľa odôvodnenie výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia nemá oporu v žiadnej preukázanej skutočnosti. Rozsudok považuje odvolateľ za nepreskúmateľný a arbitrárny. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy odvolacieho konania.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení ku odvolaniu žalovaného považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preto ho navrhol potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Ďalšie podania strán dané neboli.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

15. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore

so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podpora odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

17. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

18. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

19. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

20. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP.

21. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

22. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený

skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

23. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

24. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnúť vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

26. Odvolací súd v prejednávanej veci potom dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovaným nie sú naplnené.

27. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvod, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania. Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne, úplné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).